INFO

Britanska vlada je v fond za subvencije svoji filmski industriji namenila 5 milijonov funtov (okl. 9,8 milijonov USD). Del tega denarja bi vlada rada prelila v ***Eurimages*** *(evropski koprodukcijski fond), čemur pa nasprotujejo britanski filmarji, ki hočejo ves denar zase*

* * *

Potem ko so Ameriške banke začele omejevati svojo aktivnost v Evropi, japonske banke pa menda tudi preverjajo svoja bodoča vlaganja v V. Britaniji, je britanski kinematografiji priskočila na pomoč domača banka ***Coutts & Co.,*** *gospodarska banka v lasti* ***National Westminster Bank.*** *Njeni klienti so* ***Goldcrest Film & Television, Cori Film Distributors*** *in* ***J & M Entertainment***

* * *

Ko je bil štart nekaterih filmov ***MGM/UA*** *preložen za nekaj tednov in se je začelo šušljati o pomanjkanju denarja, je* ***Giancarlo Parretti*** *to odločno zanikal in zatrdil, da so izpolnjene vse obveznosti (v času od novembra 90 do februarja 91 je v MGM/UA vložil že 326 milijonov USD), zagotovljenih naj bi imel dodatnih 250 milijonov USD bančnih kreditov, samo od prodaje TV pravic na nemško področje pa pričakuje 368 milijonov USD*

* * *

Po ameriški odločitvi, da bodo odslej imeli tudi jesenski ***AFM,*** *to je v času* ***MIFEDA,*** *prihaja do vse večje polarizacije med zagovorniki enega in drugega sejma. Večina Evropejcev je na strani* ***MIFEDA,*** *Sovjeti pa so nepričakovano podprli AFM, in to tako* ***Mosfilm*** *kot rivalski* **Sovexport**

* * *

Fiatov *mogul* ***Gianni Agnelli*** *namerava pokupiti za 150 do 200 milijonov USD delnic Carolca, kjer sicer zatrjujejo, da imajo tudi brez te finančne injekcije pokrit svoj letošnji mega-program* ***(Terminator 2, Basic Instinct, Universal Soldier)***

* * *

Pathé Films *toži* ***Johna Travolto,*** *ker ni vrnil 200.000 USD od skupaj 450.000, kolikor jih je prejel od* ***Cannona*** *za film, ki ga potem nikoli niso posneli*

* * *

Film ***Significant Other*** *(Touchstone), ljubezensko zgodbo o možu, ki odkrije, da je njegova žena alkoholičarka, z* ***Debro Winger*** *in s* ***Tomom Hanksom*** *v glavnih vlogah, bi morali začeti snemati aprila, a so ostali brez režiserja, ko je od projekta odstopil* ***Alan J. Pakula***

* * *

INFO

ŽENSKE NA ROBU ŽIVČNEGA ZLOMA

MUJERES AL BORDE DE UN ATAQUE DE NERVIOS

■■■■□

režija: Pedro Almodóvar
scenarij: Pedro Almodóvar
fotografija: José Luis Alcaine
glasba: Bernardo Bonezzi, Nikolaj Rimski-Korsakov
igrajo: Carmen Maura, Antonio Banderas, Julietta Serrano, Maria Barranco
proizvodnja: El Deseo SA, Španija, 1988

Pedro Almodóvar (letnik 1949) je trenutno najpomembnejši španski režiser. **Ženske na robu živčnega zloma** je njegov predzadnji film, ki si ga z zamudo lahko ogledamo tudi v naši redni distribuciji. To je film, ki je Almodóvarja dokončno potrdil. Po njegovem uspehu so v evropski redni distribuciji vrteli tudi njegove starejše filme. Trenutno njegov filmski opus sestavlja osem dolgometražcev.

Ženske... so komedija, ki sledi tradiciji filmov Billyja Wilderja in glavnim vlogam Walterja Matthaua. Almodovar gradi zgodbo na uspešnih gagih, ki jim dodaja njemu lastno ironijo, nekakšno »bunuelovsko« smešenje glavnih meščanskih vrednot. Režiser strukturira film po zahtevah žanra, hkrati pa vnaša novost: za glavno vlogo ne izbere Walterja Matthaua, ampak žensko. Glavna junakinja Pepa (Carmen Maura) je lepa, pametna in uspešna ženska. Toda kljub temu jo Ivan, moški, s katerim je živela nekaj let, zapusti zaradi druge ženske. Pepa se kot zapuščena ženska ne počuti najbolje, še posebej, ker je ravnokar ugotovila, da je noseča. Pepa poskuša nekajkrat govoriti z Ivanom po telefonu, a v tem ne uspe. Nato nadzoruje njegovo stanovanje in o Ivanu odkrije popolnoma nove stvari. Pojavi se Ivanova prejšnja žena, ki jo je ta ravno tako zapustil. Ženska je nevrotična, še vedno živi v šestdesetih letih in se tako tudi oblači. Njena edina želja je maščevanje. Pepa slučajno spozna tudi njenega in Ivanovega sina, ki očeta ne mara, ker je zapustil njegovo mamo. Pepa je povezana še z dvema ženskama: s prijateljico Candelo, ki ima težave s policijo in odvetnico, ki naj bi te težave reševale. Odvetnica je v resnici ženska, zaradi katere je Ivan zapustil Pepo.

Kdo je torej Ivan, ki zbuja maščevanje in nelagodje pri vseh ženskah? Fantomski in nedosegljiv, hkrati pa dokaj neprivlačen in nē več v cvetu mladosti. Ivan je pravzaprav samo glas, ki mu različne ženske skušajo najti določeno podobo. Navsezadnje je to Ivanov poklic — saj je igralec, ki sinhronizira filme. Niso samo ženske tiste, ki skušajo najti podobo za Ivanov glas, ki se pojavlja na telefonski tajnici in na filmskem zvočnem traku. Tudi Ivan skuša najti lastno podobo, preko filmskih podob, ki se pojavljajo na platnu. Ivan v realnosti sploh ne obstaja, saj se njegov glas pojavlja samo preko umetnih medijev. **Ženske...** nam predstavljajo Almodovarjevo ironijo, ki prevrača ženske fantazije, kalupe, ki so globoko zasidrani v našem svetu pravil in pogojev. Toda ali so to izključno ženske fantazije? Ker ženske fantazije ne obstajajo brez moškega, so to fantazije določenega časa in sveta. Ženske so aktivne, tiste, ki trpijo in zato stopajo v akcijo terse — v primeru Almodovarjevega filma — znajdejo v smešnih, komičnih in včasih tudi nadrealističnih situacijah. Taka situacija je prizor z gaspachem, pijačo, v katero je Pepa zamešala barbiturate. Pijača je bila namenjena Ivanu, toda spili so jo vsi ostali. Tudi dva policaja, ki zasledujeta Candelo.

Glas, ki išče svojo podobo, je Almodovarjeva obsesija, ki se v njegovih filmih ponavlja. Tudi v njegovem prejšnjem filmu **Zakon želje** imamo dva moška, ki se ukvarjata s sinhroniziranjem filmov in svojo podobo skušata ustvariti preko podob iz filmov. Almodovarjeve ženske pa ravno v trpljenju prekašajo moške, ali kot pravi sam režiser: *»Dekleta se znajo obnašati samo takrat, ko jih njihov moški zapusti. Ne poznajo sramu, se ne počutijo smešno in niso zagledane v lastno osebnost.«*

Nekateri so Almodovarju očitali, da je ženskomrzec, saj Pepo maltretira s tem, da jo postavlja v napačne situacije. Toda španski režiser je posnel komedijo značajev in jih vključil v natančno scenografijo, ki se giblje med Godarjevo estetiko šestdesetih let in sodobnim »filmom podobe«. Almodovar ne more biti ženskomrzec, kajti moškega v njegovem filmu pravzaprav ni. Ženske so kot filmski stroj, ki ustvarja podobe. Res pa je, da nad njimi in stroji stoji stvarnik, upravljalec Pedro Almodovar. Sam režiser je edini moški, ki razen njegovih junakinj dejansko obstaja. Toda za samega sebe Almodovar ni pripravil samo položaja moškega, ki je režiser, ampak veliko več. **Ženske...** so tudi film o privilegiranem položaju režiserja, ustvarjalca podob, ki niso fantazije njegovih junakinj, ali glasovi brez teles njegovih junakov. Režiser je edini, ki lahko materializira lastne fantazije in sanje. In nenazadnje tudi travme!

NERINA KOCJANČIČ